

de, står du i den lilla gröna, vill du plocka
rosor åt min vän. Der växte rosor, der växte
liljor; Taggar werte det på alla dem.
2. Hörde jag i de lilla, salar Foglar små,
som sjöngo uppå qvist, Och turturdufswor och
näktergalar Klagade, att wännen sin de mist.
3. Gid jag mig uppå ängen gröna, Till att
söka mig en trogen vän; Och jag var trogen;
men han var falsk; Lönen får han wäl i
himmelen.
4. Gider du uti dal och lunder Trogen kär-
lek, den är ganska rar; Och wän i orden och sal-
sta sunder; Bättre då för den, som ingen har!

5. Men om du skulle sjunka till min smållan-
de barm, Som jag och wiserligen tror att du
gör; Så skall du ej så taga lyften, glöbände
warm, Det lofwar jag, det swär jag — och rår
ej därför.
6. Men om du skulle taga warmma lyfvar ett
par, Som jag och wiserligen tror att du gör;
Så skall du ej så stanna der ett ögonblick qwar,
Det lofwar jag, det swär jag — men rår ej därför.
7. Men om du skulle stanna der ett ögonblick
qwar, Som jag och wiserligen tror att du gör;
Så må du då så dröja — — ad! tills morgo-
nen klar, Det lofwar jag, det swär jag — men
rår ej därför.

Den Sjette.

Gid jag mig uti lunden gröna, Wille plocka
rosor åt min vän. Der växte rosor, der växte
liljor; Taggar werte det på alla dem.
2. Hörde jag i de lilla, salar Foglar små,
som sjöngo uppå qvist, Och turturdufswor och
näktergalar Klagade, att wännen sin de mist.
3. Gid jag mig uppå ängen gröna, Till att
söka mig en trogen vän; Och jag var trogen;
men han var falsk; Lönen får han wäl i
himmelen.
4. Gider du uti dal och lunder Trogen kär-
lek, den är ganska rar; Och wän i orden och sal-
sta sunder; Bättre då för den, som ingen har!

Den Fösta:
D tyfsta ensamhet ic.

Den Andra:
Angelica! i snöhwit flummer-brägt ic.

Den Tredje:
Landtflickans Klagan.
Förgäfwes uppå fligen jag dig att mö-
ta går, ic.

Den Fjerde:
Prinsessan och Sjömannen.
En Kung med sin Dotter sig en gång
begaf ic.

Den Femte:
Du säger att du älskar aldrakårestan din ic.
(Deffe twenne sistnämnda äro författade af den
berömda Skalden W. v. Braun.)

Den Sjette:
Gid jag mig uti lunden gröna ic.

Deffa Wisor sjungas på de i alla landsorter
wäl kända melodier.

Westerwif.
Tryckte hos E. O. Ekblad & Comp. 1849.

GS 1430

Ser ömma och utmärkt vackra Kärleks-Wisor;

Den Fösta:
D tyfsta ensamhet ic.

Den Andra:
Angelica! i snöhwit flummer-brägt ic.

Den Tredje:
Landtflickans Klagan.
Förgäfwes uppå fligen jag dig att mö-
ta går, ic.

Den Fjerde:
Prinsessan och Sjömannen.
En Kung med sin Dotter sig en gång
begaf ic.

Den Femte:
Du säger att du älskar aldrakårestan din ic.
(Deffe twenne sistnämnda äro författade af den
berömda Skalden W. v. Braun.)

Den Sjette:
Gid jag mig uti lunden gröna ic.

Deffa Wisor sjungas på de i alla landsorter
wäl kända melodier.

Westerwif.
Tryckte hos E. O. Ekblad & Comp. 1849.

Den 2. d. i. minna skuggor gaf du svar, De
ritaste ett gwynnigt hjerta här; Minuttig mund
vild mund och samn i samn Allt bryte tusen
tygar, bryte namn.
3. Det ord, som bogen böra får, För
fläkt nu mellan varma bjertan gar, Com, till
fort och bad så lång.
4. Svad jag ei fördom vägar säga dig, För
drömmens engel bryttat nu åt mig, Och denna
ljusta bitt jag röget gömt till ett bröf, som
gann allertig glim.
5. Vad för din första sabb! — Svad denna var
god, Com himmelf eld den springer i mitt blod.
Svad denna sabbar smälte hop i den för lördens
god. Svad denna sabbar sabbar bar, De
tinga, vundring, en nagon svar: Men den så

Den Första.

[illegible]

8. *Tharwä! i klara flernor, i liljor smä, far
wä! Tharwä! du snälla fläa, med din tunga;
Du snart i himmelfäst, Gud gläme det, så wä!*
De helige Guds englar för mig sjunga. Thar-
wä! du gröna skrand, Sag fäst på ibland, i
wä! all, hwar jag hällt fäst på jorden!

8. Prinsessan snart börjar att repa sig smält
 Mid båtsmannens omsorg, och myser, — Men
 när hon kan tala, så hwifkar hon blott: "Min
 Ijuslige båtsman! — jag fryser."

9. Ej eld war till hands och Lawojen war blöt; — Hvad mände den lufelige göra? So, warmt han Prinsessan i samnen slöt, Och mig: hag låt icke hon höra.

10. När natten var öfver, wid båtsmannens arm Hen börjar att wandra och ropa. De funno en grotta, så kall och arm, Samt bodde der tått tillhopa.

11. Men båtsmannen bliv till Prinsessan steg
opp, Och hon steg till båtsmannen neder. På
obehodd ö under många års lopp Han ljufvig-
het henne bereder.

12. Den Kongliga Höghet mot båtsmannen
ler, Som frälsat från lifden och döden; Och o-
bebodd ö blef besökt af alltmör; Ty alla bli lif-
sa — i nöden.

Den Femte.